

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 86. Sed non, quod ego volo, sed quod tu. v. 36.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

§. 85. *Omnia tibi possibilia sunt.*

In celo & in terra, in mari & in omnibus abyssis, in elementis & compositis ex ijs, infra & supra ea, in summa, in manu tua Domine omnes fines terra, hominum corda, cogitationes & conatus. Sed an etiam contradictoria tibi sunt possibilia? Aiunt ratione utentes unum contradictoriorum semper esse possibile Deo, non tamen utrumq; simul, sic ut simul sint veræ, quæ de eis fierent propositiones, nam duarum contradictoriarum propositionum veritas simul non est inter omnia, sed una solum, altera inter non omnia, seu non entia, quo magis admiranda est Reformatorum sapientia, quæ omnem humanam rationem pridem superavit, asserendo, quod Christi Corpus in terra sumant, & idem in terra non sit: esse veritas imagines SS. in SS. S. & de imaginibus SS. non esse mentionem in Sac. Scriptura, se esse iustos, & tamen peccatores pessimos, & his similia portenta, quæ non sunt inter omnia, sed pars una solum altera exclusa.

ERgo Omnipotens Dominator Domine Deus misericors & clemens patiens & multæ miserationis ac verax, cui omnia possibilia sunt, qui propter nimiam charitatem tuam & secundum misericordiam tuam magnam nimis, eripuisti nos de potestate tenebrarum, & saluos fecisti per luvacrum regenerationis & renouationis spiritus sancti, quem effudisti in nos abunde per Iesum Christum Saluatorem nostrum, si inveni gratiam in conspectu tuo, permitte me loqui verbum ad te, cum Abraham seruo tuo. Quare cum tibi omnia sint possibilia, cur non aufers omnium hominum iniquitatem & facis iustos? cur linis tuos & Ecclesiam tuam ita sæpe concuti, ut perituros se clament? cur mala permittis, cum possis omnia illa abolere? nescio quid dicam, nisi i. hoc, Dominus es, & nemo tibi dicere potestatiue potest, cur sic facis? nulli enim rationem dare teneris. 2. permissionem mali pertinere ad libertatem arbitrij, quod non coronaretur legitime, si non posset deflectere. 3. cum S. Augustino tam es bonus, Domine, ut malum nullum fieri sineres, si non de malis facere meliora intenderes. Hæc laus tibi debetur, si amplius in hac parte à me laudari vis, Domine, da mihi intellectum, & loquar.

§. 86. *Sed non, quod ego volo, sed quod tu. v. 36.*

Audi & attende ô homo, orationem filij Dei naturalis, & discè ad optime orare ex illo, cum enim nesciamus quid orare debeamus & nobis expediat, opus est & dignum, vt Deo resignemus nostras necessitates & dica-

mus semper cum Christo oraturi, *sed non quod ego volo, sed quod tu*: discamus
 & ex oratione fructus quibus pascamur & proficiamus, colligere: non enim
 tantum spatium causa & oculos detinendi in hortum descendit Chri-
 stus, sed ut pascatur in hortis & lilia colligat, quorum odore recreetur, fru-
 ctus igitur nobis in oratione sunt colligendi. Omnia autem poma, quae
 colligi in oratione possunt, noua & vetera habet hortus Gethsemani, vti-
 cite sit tota vita eo detineri, ac pasci. Vetera, quae etiã Ethnicis nota & viti-
 ra fuerunt, veluti Prudentia, Temperantia, Fortitudo, Iustitia, liberalitas,
 & si quae aliae virtutes morales sint, naturæ studio & vi acquisitæ. At noua
 poma sunt fructus virtutum Christianarum quas Dominus attulit, quae an-
 tea non erant in hominum vita & moribus: Eae sunt præcipue quatuor. Hu-
 militas voluntaria, penitentia perfecta, resignatio in voluntatem Dei, &
 mortificatio propriarum passionum. Harum virtutum licet aliqua exem-
 pla etiam in sanctis veteris Testamenti legantur eas, tamen Christus Do-
 minus perfecit, ad culmen supremum educens; & in mores inducens. Col-
 ligamus igitur in hoc horto primũ poma noua. *Humilitatem*, quã Dominus
 etsi tota vita docuit (nam & hoc magisterium singulariter est professus di-
 cens *discite à me quia mitis sum & humilis corde*) hoc tamen loco ac tem-
 pore singulariter ostendit. Primum enim cum esset patrem oraturus, pro-
 cidit in faciem suam. Quid demissius, quid dici potest humilius cum in tota
 ma Dei esset ac sine rapina, aut usurpatione dignitatis alienæ, æqualem se
 patri posset asserere, quippe cum ipse & pater vnum essent, nec possit
 sit summa vnitas non summa esse dignitatis æqualitas: memor tamen hu-
 manæ naturæ quam assumpserat, eo usque se abiecit, ut in faciem suam pro-
 cidat, velut indignus qui cælum aspiciat. procidit in faciem suam filius an-
 te patrem, & filius dilectus in quo ei bene complacuit: quod neque prodi-
 gus filius ante patrem fecisse memoratur. *Quis est qui audeat erecto vultu*
coram Deo Patre stare, & cum Pharisæo suam illi iustitiam ostentare, cum
ipsa sanctitas, ipsa iustitia non audeat vultum Iudicis intueri. Mirabatur
 Seraphim velare alis ora, plus est Regem Angelorum toto terræ elemento
 sibi vultum tegere, ut sancta quadam humilitatis eclipsi ostenderet, coram
 Deo omnium conditore, quemcunque solem creatæ gloriæ deficere. Sole
 igitur hoc deficiente quod sidus fulgebat? quis adeo imprudenter audat,
 qui coram Deo se aliquid putet, cum videat eum qui est Rex Regum & Do-
 minus Dominantium, principium & finis, ita se prosternentem, ac si vellet
 in nihilum redire, quippe qui naturam suam à Deo ex nihilo habere memo-
 nisset. O terra! ô tutum! cur, nescio qua opinione tui, extolleris, ut posse te
 credas coram Deo capite ac vultu erecto stare? deiscere miser, sternere,
 affige

affigete solo, & si potes in abyssum deprime: *Penitentia* fructus, & pœnalis mortificationis modo omittam, & colligam poma *Resignationis*, quæ virtus est qua Deo ita in omnibus nostram submittimus voluntatem vt simus parati id velle quod velit, id recusare quod nolit cum Dauide dicentes, *paratum cor meum*, in vtrumque scilicet vt siue quid velis mihi concedere, siue quid eripere, æque sim futurus lætus, æque pacatus, æque tutus. Hæc quoque virtus Christi propria est, qui ita in omnibus patris nutum ac voluntatem sectatus est, vt vix duodennis iam diceret Matri ac Iosepho: *Nescitis quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse.* Felix voluntas quæ non apud se est, sed in iis quæ sunt Dei, vbi enim voluntas est, vbi eius est amor, vbi autem melius aut amor noster esse possit, aut voluntas, quam apud Deum? Eam igitur virtutem nunquam melius, quam in hac oratione, Christus docuit. Tum enim difficilius est se Dei voluntati & arbitrio permittere, cum de ijs rebus dimittendis agatur, quas magis amamus; & suscipiendis, quæ magis formidamus. Minus certe Iob sensit pecorum, quam filiorum iacturam, & hanc minus, quam proprii corporis extremam ægritudinem. Nam & homines hanc præ omnibus fere rebus æstimant, & sapientiores magis, quam qui stupidiore sunt genio. Intelligebat profecto Christus nihil in rebus creatis esse, quod pretio æquaret vitam diuinam: & quia eius charitas ordinata erat & ita quamque rem amabat sicuti dicebat, & iuxta boni illius magnitudinem: necessario plus amabat suam vitam, magisque iacturam eius sentiebat, quam omnes simul homines unquam rem ullam amarint, vel ullius rei amissionem doluerint, etsi omnes omnium coniungerentur affectus. Hinc de eo Propheta dicit, dedit dilectam animam suam in manibus quærentium eam. Ne putes Christum non sensisse iacturam tantæ rei, en alter eum loquentem cum patre inducit his verbis. *Erue à framea Deus animam meam, & de manu canis unquam meam.* Unicam vocat non tantam, quod alteram ipse non haberet, sed quod nulla ei similis, aut comparanda usquam esset. Rem ergo tantam, ac tam dilectam, tam unicam, vide quam libere in manus patris resignet. Quanto vero magis decet nos id dicere ac petere, fiat voluntas tua quorum voluntas a deo sordida terrenis affectibus, adeo boni melioris inficia, vt semper illud minus velimns quod cum Deus velit, constet esse optimum, vt omnes omnium nostrorum cogitationes verba & opera ad illius solius honorem laudem & gloriam dirigantur.

Domine Deus, in horto Gethsemani cæpi legere poma Vetera & Noua, & ecce calathus meus cito impletus est, & superimpletus, & fructus eius facti sunt dulces gutturi meo. Vtinam autem semper ego in horto per-

to perseverarem, nec exirem cum Adam utinam semper horum primorum custos permanerem, & custodirem istum novum paradysum: pro perditio primo. Utinam magis operer illum. quam bone mihi foret tunc ad vesperam, quando operarijs dabitur sua merces. Eia anima mea perseveremus in hac custodia,

§. 87. *Et Venit. v. 37.*

Puillum progrediente Iesu à discipulis nec una hora potuerunt vigilare eo absente nauseantes ob melancholica audita & naturalem fatigationem cerebri unde nervi sensuum toto die distenti, procedunt, qui requies egent certis temporibus, quid facit interea Dominus & magister eorum? Oravit, intentè neque tamen illorum, qui se obliuiscabantur curam deposuit, nam oratione iam semel facta, ecce venit, visit, curat. O pietas singularis Dei mei super filios Adam! non latebat eum dormire discipulos, sed inuisere voluit ut ostenderet eis se curam eorum habere tantam, ut in maximis curis suis eorum non deponeret memoriam. Bene hunc spiritum Christi penetrauit Sancta Mater Ecclesia Romana, quæ in Liturgia sua cum Deo solo loquens, & agens tamen ordinavit S. Petro docente eum, ut memoria fieret & vivorum & mortuorum, & Sacerdos se identidem ad populum convertens dicat: Dominus vobiscum: Orate, sursum corda &c.

Veni Domine etiam ad nos, & noli tardare relaxa facinora plebi tuæ, veni Domine Iesu Christe, veni & visita nos in pace, veni & eductos vincetos de carcere, de somno, de nocte, ut latemur coram te corde perterrito, veni Saluator noster, veni desideratus cunctis gentibus, ostende faciem tuam & salvi erimus, veni lux mea, redemptor meus excita me ad confitendum nomini sancto tuo. Quamdiu miser iactabor in fluctibus mortalitatis, meæ clamans ad te, Domine, & non exaudis? audi clamantem Domine de hoc mari magno & adduc me ad portum felicitatis æternæ.

§. 88. *Et inuenit eos dormientes. v. 37.*

Si Dominus & Magister noster Christus hodieque aut in dies veniret corporaliter ad Orationes Christianorum, quas aut in cubiculis suis, aut in Ecclesia tractant, si ad Conciones, si ad cellas & officinas religiosorum, si ad ædes Ecclesiasticorum, si ad curias Episcoporum accederet, quantos non & quot dormientes inueniret, prælatos? quot subditos? credo pene tunc renouandam querelam veterem: Omnes declinauerunt, simul inertes facti sunt. Nos tamen tales, miramur Apostolos una hora non vigilasse cum Domino, dicimus intra nos: si fuisset in diebus illis: somnum non dedisset.